

ლიტერატურული განერა

№21 (277) 13 - 26 მოებარი 2020

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თათრი

ნინო გუგეშაშვილი

ჩვენ თბილისი და ბეგბელერი

როგორ შეიძლება გავივოთ,
რა მოხდა...
ამისთვის მხოლოდ ერთი გზა
არსებობს: გამოვივონთ.
ბეგბელერი,
„Windows on The World“.

ანიმ თქვა:
— მოდი, დავტოვოთ თბილისში.
ნიკამ თქვა:
— დაინდე.
— მაგან დამინდო? მომე ლეპტო-
პი, ნახე, რა დღეში ჩავაგდო!
ანიმ ბეჭდვა დაიწყო:

II-IV

ბექა ახალაია

ნიშანი

ფრაგმენტი

მომავალი რომანიდან

— მაინც სცადე, თუ ჩემი ხათრი ცოტათი მაინც გაქვს. — სკამიდან წამოვარდა მელანო, წათესთან მიი-ჭრა და მუხლებში ჩაუვარდა.

— წამოდექი, ძალიან გთხოვ! — წამოაყენა წათემ მელანო და ისევ სკამზე დასვა.

— ასე განბილებულს ნუ დამტოვებ. შესანირ საკლავს შეპირდი, ყველაფერს გავყიდი, რაც მაბადია, და მოგიყვან! — ცრემლები წასკდა მელანოს.

— შეგიძლია, შენიგროშების შემოთავაზებით მე შეურაცხმყო, მაგრამ

დიდებულებს ნუ აყენებ შეურაცხყოფას! — რაც შეეძლო, მშვიდად უთხრა წათე ხუტიშმა. — მე მკითხავი არ ვარ! თუ მკითხაობა გინდა, ბოშა ქალებთან წადი! — ბოლო სიტყვები ცოტა მკვახედ გამოუვიდა და ინანა.

VI-VII

წათე ხუტიში ხელით ჩამოქნილ სანთლებს მაკრატლით ზომაზე ჭრიდა, როცა ჭიშკარი გაჯახუნდა. ფანჯარასთან მივიდა და გაიხედა, დატკეპნილ ბილიკს მელანო გაუბედავა დ მოჰყებოდა. წათემ იცოდა, მელანო აუცილებლად მოვიდოდა და ამ დღეს ელოდა კიდეც.

მელანო კიბესთან გაჩერდა, თითქოს მასპინძლის გამოგებებას უცდიდა. წათე დერეფანში გავიდა.

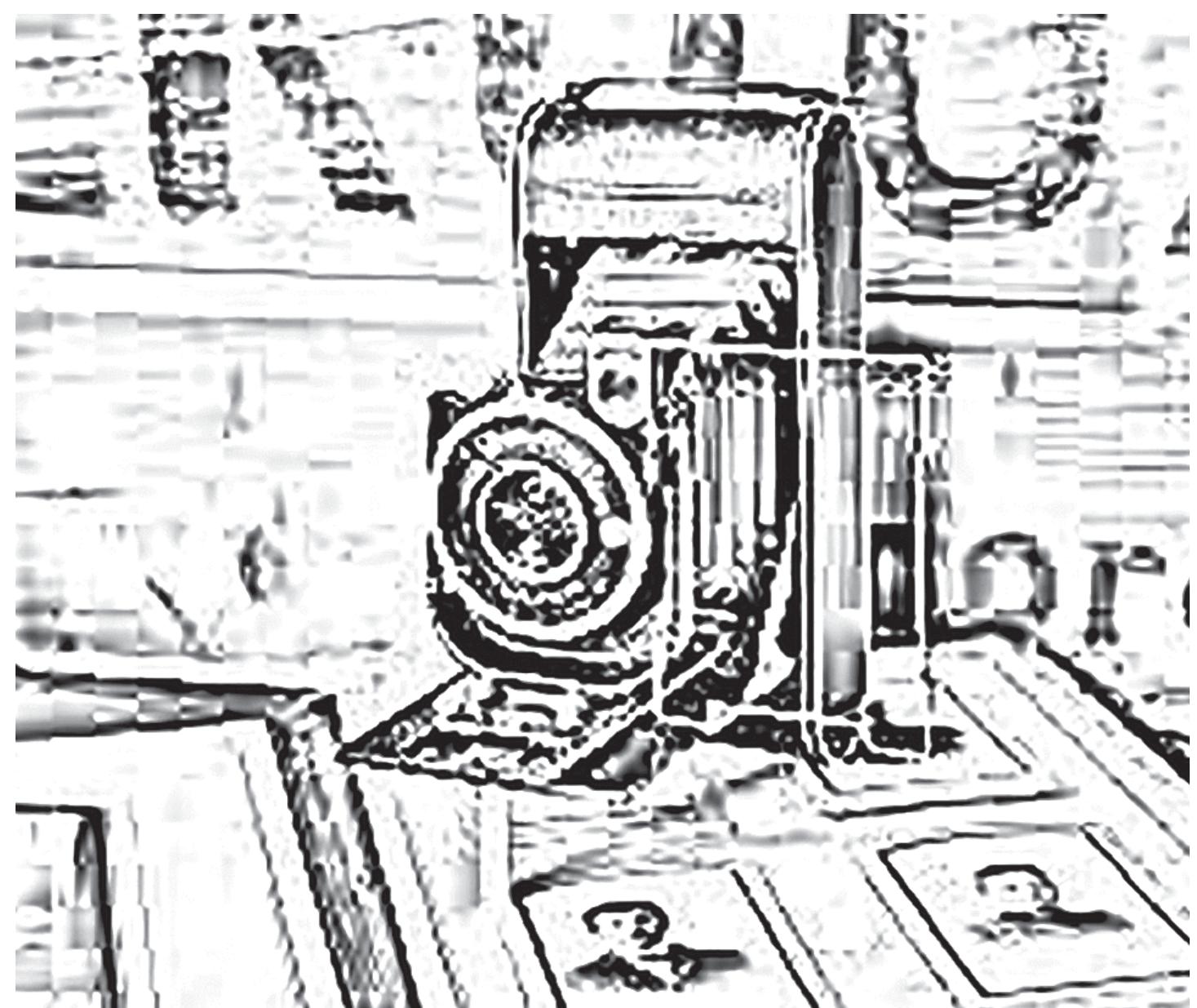
— ეგ ფული შეინახე და ისე ამოდი! — გადასძახა მოაჯირზე დაყრდნობილმა და ოთახში შეძრუნდა.

მელანომ მარჯვენა ხელი (რომლითაც წელზე შემოხვეული შალი ეჭირა) გაშალა, ჩაბლუჯულ ფულს დააცეკერდა და ჯიბეში ჩაიჩურთა. დარცხვენილმა ერთხანს უკან გაბრუნება გადაწყვიტა, მაგრამ ბოლოს მაინც წელა აუყვა კიბეს, შიგნით შევიდა და სკამზე უხმოდ ჩამოჯდა. წათე გვერდითა ფანჯარასთან იდგა და სადღაც იყურებოდა.

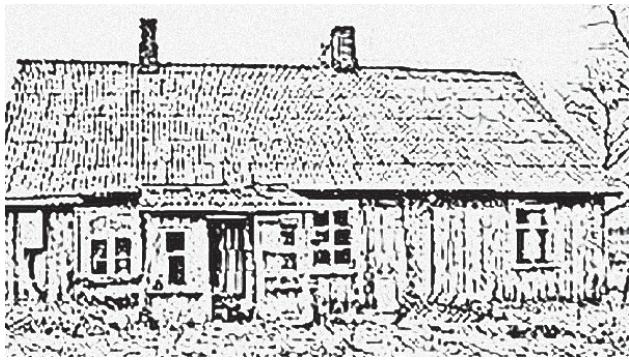
— რამე რომ ეკარნახათ, ხომ იცი, არ დაგიმალავდი! — დაარღვია სიჩუმე და მელანოსკენ შემობრუნდა.

— იქნებ შენ თხოვო, რომ გაგაგებინონ... არა, მე კი ვიცი, მაგის მოკლულია, მაგრამ მინდა, დავრწმუნდე... ასე თავისუფლად არ უნდა დადიოდეს. თან, მიცვალებულის სულს შეურაცხყოფს.

— ისიც კარგად იცი, პოლიციაში არავინ მომისმენს, სიცილად არ ეყოფა!

ქეთევან ნათელაძე

* * *

არავინ ცხოვრობს. ამ სახლების კედლებიც ძელი დაბზარა ელვამ და სამყარო ნელ ცეცხლზე ცხვება, სოფლის ტაძარი აღარ დადის მოხუცი მღვდელი, იქ შორიან მობალახე შედიან ცხვერები. ჩათესე შენი სიყვარული ჩემში, რომ იმ წას მოვიდეს წვიმა, დიდი წვიმა, სიცოცხლის წვიმა, რომ ბალახები სიტყვებივით წამოსცდეს მინსა, და მზის ნაყოფი გამოებას ლიმონის ხებს. ტყივილის წყლებმა სიყვარულის ნაგვართვა ჩვევა, გამოვიტანე ტყივილიდან სიმლაშე ზღვების, შენს თვალებმა კი გადარჩენის იმედი მრჩება, ახლა სიკვდილის ფრინველები მიზდვებში ფრენებ. ჩათესე შენი სიყვარული. დრო იყო, როცა ნამდვილ სიცოცხლის მესვეურთა აქ იდგა რიგი, და მერე გაქრენე იქით, სადაც სულს მარხავს ხორცი, დასასრულია, არაფერი არ ხდება იქით. სევდით ჰაერი ცოტავდება, არ იძრის ქარი, სათქმელს კი, როგორც პურის ნატეხს, ედება ობი... ჩათესე შენი სიყვარული, რომ ვიყო ქალი, რომ სასწაული მოვავლინო და ღმერთი ვშობო.

30დღი ეს ჩარი...

ღიაა მისთვის ჩარაზული აქამდე კარი, აღარ ისურვებ, მისგან თავის დაწერება შეძლო, ის მუდამ ქროდა — შენი ქარი, სხვაგვარი ქარი, ისე ძლიერად, მისი ქროლვა რომ სხვებსაც ეგრძნოთ. და ამის შემდეგ წასულიყვნებო ქარივით სულაც, რომ გაპეცეოდნენ შენს სიყვარულს, შენდამი სურვილს, რადგანაც ამ ქარი შემოჰქონდა ხიფათის სუნი, რადგანაც ამ ქარი შემოჰქონდა სიკედილის სუნი... ხოლო ერთ დღესაც, სხვა ცხელი მზე აღულდა თავში, რაღაც დიდი და უწონადო მოვიდა განცდა, რომ შენ სიკვდილთან მეტად გრძნობდი ინტიმურ კავშირს, მთელი ზაფხული რომ გიყვარდა, ვიდრე იმ კაცთან. და შენი ქარი შენს უსიზმრი დამეტებს ჰყავდა, ქროდა ხებში უხსოვარი და როგორც ზარებს, რეკავდა ღრუბლებს და ფერადი ჩიტების გარდა, მან მოიტანა მარტორიბა — მზის ბნელი მხარე. ქრის შენი ქარი, სხვა ქართათვის უცნობი რისხვით, თან დაატარებს უკუნისფერ სიკედილის აჩრდილს, (სააბაზანო არ გაიცსო არცერთხელ სისხლით), მხოლოდ თვალებში სევდის თეთრი ლაქები გაჩნდა. მხოლოდ ნისლები ჩამოადნა ჰორიზონტს მხედებზე, ამოიჩემე სიყვარული, ფილმივით უხმო, ცა მიატოვეს ღმერთებმა და ქრის შენი ქარი, ორპირ ქარი ტყებიდან ურჩხულებს უხმობს! უსმინე, ეს ხმა საშიშია, საფლავებს ბზარავს, ძნელია, მიხვდე, იქ სიცოცხლის მარტოლი თუ ჩანს, ვიდრე ეს ქარი, შენი ქარი, შეცვლილი ქარი, სამორადისო ფოთოლცვენას წააყრის ქუჩას.

ხაზობელ სახლში

მეზობელ სახლში, სადაც უკე ცხოვრობს არავინ, ცხოვრობს აჩრდილი და ქუჩებში როცა ბინდდება, ის დას სარკმელთან უთვალებო და შემზარავი, ჩემი ფანჯრის კენ იყურება და მაკვირდება... ყველა ქუჩაზე, ყველა ხეზე თოვლი მოვიდა, მეზობელ სახლში მარტორიბის ცხოვრობს ქმნილება, ის შესალოა ყოფილიყ ვინმეს იმედი, ან სიყვარული, ან ლოდინი, ან მოთმინება... თოვლის სიმშვიდით სველდებიან გარეთი აბრები, მეზობელ სახლში თოვლის სუსის შუქად იღვრება, და იქ აჩრდილი ფანჯარასთან ზოგჯერ საბარალო პატარავდება და მწუხარები იხრება. აჩრდილად იქცა, ტრაგიკულად ყველა ვინც მოკვდა, ყველა ვინც მოკლეს, ან სიკვდილის წყველით გათვალეს, ის მე მიყურებს ისე, თოთქოს ერთდროს მიცნობდა, კი არ მიყურებს,

დას სარკმელთან და მითვალთვალებს. ვერხვის ხეები იმ სარკმელთან ტოტებს ინკვდინ, ჩემს ამოუცნობ მეზობელთან შესვლის უინი აქვთ, მეც მას ვუყურებ ისე, თოთქოს ერთდროს ვიცნობდი, თან ახლოს მინდა მივიდე და თან მეშინია.

გავლილ მანძილებს

დღეს ჩემის შორის მანძილის ვატოლებთ, თოვს მდუმარებ და მდუმარებას ვარლვევთ არცერთი,

არის რაღაცა მის ყოფნაში ადრე განცდილი, არის რაღაცა ამ მზერაში გულდასაწყვეტი. მეზობელ სახლში, სადაც უკე ცხოვრობს არავინ, ცხოვრობს აჩრდილი და ქუჩებში როცა ბინდდება, ის დას სარკმელთან უთვალებო და შემზარავი, ჩემი ფანჯრის კენ იყურება და მაკვირდება.

მზესუზირები

ოღონდ ზამთრის ყველასაგან ზურგით მდგარ ღამეს მზესუზირების ცეცხლოვნება არ დამესაზრის, არ გამდვიძოს მათმა თვალის მოქრელმა შუქმა, არ შემორჩნენ ღოღონდ ღამით მზესუზირები ოთახში, სადაც ნეშმომაღად იქცა ოცნება, სადაც წვევებით გახსნილ ჭერზე ჩამოვიდნენ ღოღონს საფეროს შემომავლები და ახლა სიკვდილის ფრინველები წასვერა მზამით, ნელი სიკვდილი ყველაფერზე სამინელია.

მზესუზირების ცხირი მაშინ წარმოიდგენენ, როცა ქარი მოაქვს ზაფხულის მტკვრი, როცა თითოები მარტოობას მუსიკად წერენ და აღარაფერს ელოდებიან. სინამდვილეში ეს მზის ყვავილები უფრო მტკვრევადია, უფრო ფაზზი, ვიდრე ერთი შეხედვით ჩანან, ვიდრე ხატვენ ან დახატვენ.

ისნი — პირველყოფილი და ცხელი საყვარლები, დიდი ვნებისთვის დაიბადნენ, ვიდრე დიდი სიყვარულისთვის. მზესუზირები

საკუთარი ცეცხლის ფერით დამძიმდებან, რომ ერთ დღესაც, მზე სანამ ჩავა, დაასასრონ და თავად ჩავიდნენ — მომენტისთვის იცხოვრეს თითქოს.

უნდა ველოდი მათ გრძელ სიმძერას, ვერ გავექცე მათ ოქროსფრად ელვარე ალყას, მზესუზირების მძევალი ვიყო. და ყველ ჯერზე, როცა მთელ ტანს დამიფარავენ ლამებივით შავი ღრუბლები, მზესუზირების სიყვარული მახსენდებოდეს. მოღონდენ საღამოხაზე მინდვრებიდან და მინისქევეშეთადან, მათ გავყავდე შავი გარსიდან ღრუბლებისა და სასონარკვეთის!

ოღონდ ზამთრის საკუთარ თაეს შერჩენილ ღამით მზესუზირების ცეცხლოვნება არ დამესიზმრის, არ წამიღის იმათზე ფიქრმა, თორემ სახლის ყველა კუთხიდან მათი მწუხარე მოოქმის ხმები გამაგიშებენ; თორემ სარკის ყველა ნატებში მათი სევდისგან აალება ჩამისაფრდინით, მხიბლავდნენ და მისაკუთრებიდნენ, მეტადარსაც მათი მრავლისმთელი ნათება ჩამყვეს, ჩემი შემთხვევითი და ერთი-ორი გამონათებაც გაიტანონ მზესუზირებისა, შემთხვევითი და ერთეული გაბრუნებენ, რათა ძილივით შეგიბრუნონ თავიანთ დამპალ სინესტეში. მე მეშინია კედლების, შემთხვევითი კედლების, მოლაპარაკე კედლების, სამენადქცეული კედლების ყველაზე უფრო მეშინია. მე მეშინია კედლების, ჩემელუბრივი კედლების, რომელთაც უნდა შემთხვით და ტვინების ცხირილი ნარჩენებით. ხავსმოდებული კედლები, აქა-იქ ბზარებშეპარული, რომელთა უხსოვარობას გარდაცვლილებიც გაურბიან. მე მეშინია კედლების, მოლაპარაკე კედლების, სამენადქცეული კედლების ყველაზე უფრო მეშინია. მე მეშინია კედლების, ჩემელუბრივი კედლების, მე მეზიზდება კედლები! მე დამანგრია კედლებმა, რომელიც მე ვერ დავანგრიე.

* * *

მაშინ გიხსენებ, ყველაფერი როცა მთავრდება, როცა ცხოვრება წინაძელებები ხეების საეჭვო, და მარტოობა ტერფებიდან ისე იზრდება, უსიერ ტყები იზრდებიან როგორც ფიჭები... რომ ბოლოს მისი ლამების სევდა მყენებავდეს, მომწედს ყველაზე, თვალებიდან გამომანგრილის, თავისი მწვანე განათებით, მძლავრი ტოტებით, წარმოიდგინონ როგორ ჰგვანან ფიჭები ქალებს. მაშინ გიხსენებ, კიდევ ერთხელ როცა ვალაგებ

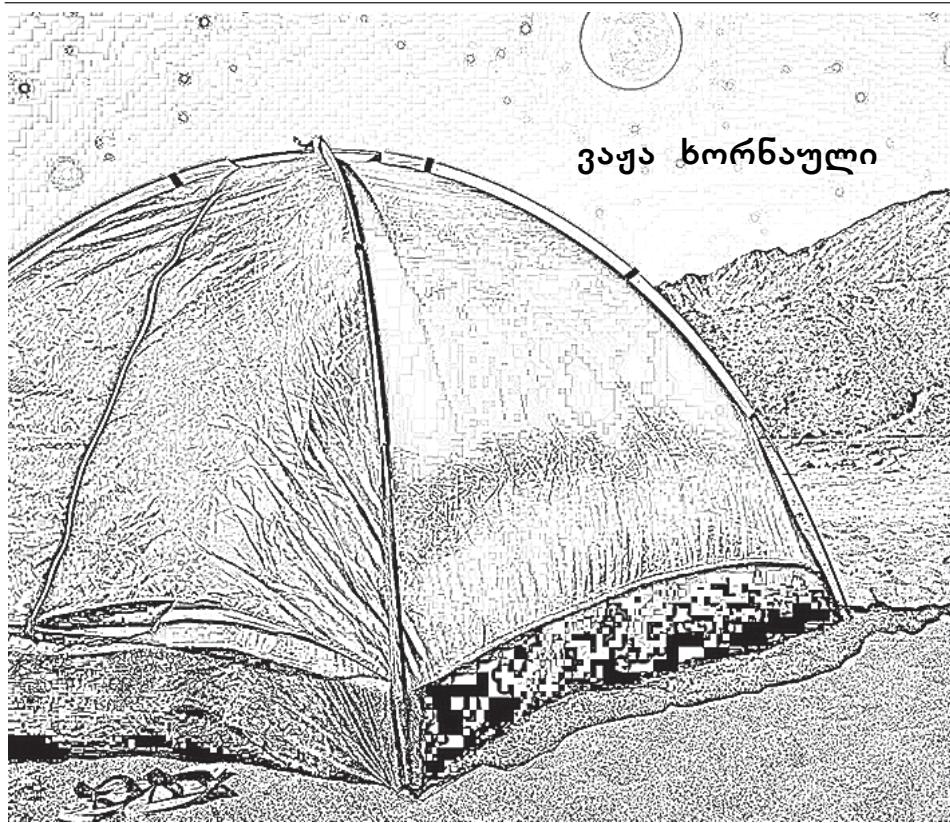
კიდევ ერთხელ როცა ვასგამ წერტილს, როცა არ მრჩება საიმისოდ ერთი მზეზიც, გათევნდეს ისევ კიდევ ერთი უფერო დილი. მაშინ ვარ სახლი და ვინახავ ნაკვალებს შენსას თხელი კედლებით. თოვლიანი დამნათი მოვარე. მარტოობა კი ტერფებიდან იზრდება მწვანედ, (ლურჯ კონტურებით პეიზაჟი „მონე“ გარე). გიხსენებ მაშინ, რომ გადავრჩე, შევუშმუბუქო მყედარშობილ დღეებს იშვიათად ცივი ზამთარი, როცა ხელებმა ყველა სევდა გადაიტანეს და მხოლოდ თოვლის სევდა დარჩა გადასატანი.

ყვავლები მავალებისთვის

მე აღარ დამაქვს ყვავილები საკუთარ მკვდრებთან, ვით ყველა ცოცხალა, მეც ცოცხლებში ამინდურ ბერები მავსებს, ცის სარკებში თუმცა ამინდს მოწყვნას ვამჩნევ, ვერაფერს გეტვით, გინდაც მეითხოვთ, რად მოხდა ასე, რომ ჩემი მკვდრები ყვავილების გარეშე დარჩენება.

მე აღარ დამაქვს ყვავილები საკუთარ მკვდრებთან, აღარ ვუცქერი მათ ცივ ქერზე დატვიფრულ გაზებს, აღარც იმ ცივ ქერს, ნასვლის სევდა რომლებზეც არ ჩანს, აღარ ვუყვები აღარც ისეთ ილბლიან სალხზე, ვინც მათნაირად კედლებიდან და ცოცხალი დარჩა.

დასჩეხავის მათ ცივ მდღუმარებას ასი წლის ყვავი, სხვა პარალელურ სამყაროში დაიდეს ბინა, სადაც სიყვარულს არასოდეს გაუდის ყვავლი; აღარ გვჭირდება ერთმანეთი და გვიკვირს

სათელი კარავა

ადამიანი მზე და ნისლია
ადამიანში ზღვა და ქარია
ხან უილბლოს და ხანაც ილბლიანს
ცის ჭრილობები გტკივა ძალიან.

ადამიანში ხმაა ფერების
(თვალი მოგტაცეს ზღაპრის ხედებმა)
დარდებს ერევი და ვერც ერევი
და მშვენიერი ომი გრძელდება.

მასთან ერთად

ცა აიარე
მზის მახლობლად
დადგი კარვები
ამაღლებული
მდაბალთათვის
გახდი სამიზნე
მაგრამ ღმერთია
როგორც მუდმ
შენი მფარველი
და მასთან ერთად
მდინარიდან
გახვალ ნაპირზე.

გივარავს მადლი

არ გაგონილა
თაგვის ვეფხობა
ნისლის ეკალი
და მზის ყინული
ვინც გულადია
ჩრდილზეც ეტყობა
გაჭრა სწვევია
ხანჯლისპირული.

გივარავს მადლი
ციდან ნადენი
და გიხარია
რომ ხარ ცოცხალი
არა ქრებიან
შენი დარდები
არა ხუნდება
შენი ლოცვანი.

არ დაპერდები

დიდ სიღრმეებში
მუდამ ბინდია
და მზისმიერი
არის თილისმა.

არ დაბერდები
თუ განგიცდა
გულზე გადასმა
ხახვლის პირისა.

სიმტკიცეს ლოცავ
ძველი ულლისას
დღე გიხარია
და ცა გეხსნება.

არ დაბერდები
დარდი უფლისა

თუ დაინახეს
შენმა ფესვებმა.

უფალთან ერთად დაგიცავ

თუ წავალ ისევ მოგივალ
სევდას არ მოგიმატებო.

იცი რომ მომენატრები
ვიცი რომ მომინატრებო.

უფალთან ერთად დაგიცავ
ციდან გულს მოგინათებო.

შიგალა გოგირზე

უკვდავი მდინარეები
ნათება გაზაფხულისა
ბედნიერება კლდეების
ელვისგან დაკანკრულისა
ფესვებისაგან ტკივილის
მოთმენა არნაზულისა
გამოცხადება ღრუბლების
სივრცეში დაკარგულისა
ქარს მინდობილა აფრები
მშვენიერება ზღაპრების
დახატულ-დაქრებულისა.

გონების ჰორიზონტებზე
სასწაულები გულისა.

ფიქრი სიგალლით გაკვირდა

დასალიერთან წყაროა
მის სიახლოვეს ლელია
მშვენიერება (ათასი
მელოდია თუ ფერია)
ლმერთივით ახალია და
ლმერთივით ძველთაგველია.

აქ არსადაა ნარცისი
ექვი ისმის და არც ისმის
და მაინც საკვირველია
მწვერვალზე აცურებული
მზეს ემბორა გველია
კარგია სიბრძნე კაცისა
მაგრა ათასჯერ ბრძნია
ყვავილი რომლის ნათება
სიკვდილ-სიცოცხლეს ჰავენია.

ფიქრი სიმაღლით გაკვირდა
ღრუბელს გამოსულს ხატიდან
სამოთხის წვიმა სდენია.

მამულის მამავანებალი

სანათავ-ბრძენო ზვარაკო
სალოცავისა ერთისა
ბედნიერებავ ჯიშისა
მსგავსო ციური სვეტისა
გენების მაცოცხლებელო
სასწაულობავ დედისა
ტკივილო მანათობელო
სიმტკიცევ ფუძე-ეედლისა
ძუძუთი მადლიანითა
გამზრდელო შეიდო მხედრისა

ქმრის ჩუმად დამტირებელო
მტრისა არ გამცინებელო
გაძლებავ ქვაზე მეტისა
მარადიულო მფარველო
თავგანნირულო ჩვენთვისა
ჭრილობავ მოურჩენელო
ძახილო მწარე ძედისა
მამულის მამშვენებელო
გამქარვებელო ელდისა
გულში ხაჯლების ტრიალო
დარდო — დიდო და მზიანო
დასაფიცარო ღმერთისა.

და ყვავილების
სითბომ გაამოელა
მებისგან
გაბზარული ჰორიზონტი.

ქალს ცრემლი შეაშრა
და იატაქს —
გამხდარი ხელებით განურული
ტილოს ნაკვალევი.

როდესაც იძინებ
ერთმანეთთან მიდიან
მუხლისთავები და სახე
როგორც დედის მუცელში
ძალიან დიდი ხნის წინათ.

ქვესკენელის
ბინდიდან დანახული
უფრო ნათელია
უფრო მაღალია ცა.

დიდმა ქალაქმა
დავიწყა
პატარა ქუჩები
და ადამიანები
იმატა სევდამ.

ფიქრმა მოინყინა
როცა ჩრდილმა
ზღვა გადაიარა.

ღრუბელი განათდა
დამშვიდდა მდინარე
და ფრინველებს
ერთმანეთის
სითბოში ჩაეძინათ.

ყვავილის ნაბიჯებით
შემოგყვა ცხადიდან სიზმარში.

დარდის ნაკანრებმა
უფრო დამშვენა
ხმა სიხარულისა.

და ისე ანამეს უფალი
რომ ფერი
დაკარგეს ვარსკვლავებმა
და ბზარი გაუწინდა სამყაროს.

საოცრებაა ქარისა და
არწივის ჭიდილი
ცის მხარებში ერთმანეთი
გააქვთ და გამოაქვთ
და თან მაღლდებიან.

კლდეები —
ერთმანეთს გადაბმულნი
ღრუბლისგან
დაგრეხილი ბანრით.

ქარმა სანთელი
წააქცია
მაგრამ ვერ
ააწყვიტა ალი.

ზოგი ნაყოფით გაახარა
ზოგი — ჩრდილით
და ზოგი — გალობით.

სამყაროს შექმნისას
ღმერთი იყო
ლამაზად ფერმკრთალი
და აღელვებული.

ნვიმიდან გამოფრინდა
ქედანი
და მთების ჩრდილში
მშვიდება მდინარე.

ბილიკს მგზავრი
ისე მოენატრა
რომ ყვავილები
ამოიზარდნენ
მისი ბზარებიდან.

ექოები რომ არა
არ იქნებოდა
ცა ასე მშვენიერი
ფერი ასე
არ ამაღლდებოდა.

ოთახში ღრუბლის
ჩრდილი შემოვიდა
და პაპამ ფანდური აიღო.

ხმალი ვაჟკაცისაა
ბებუთი — მკვლელისა.

ერთმანეთის სითბოში
მთებს წუთით ჩაეძინათ
და მაშინ დაიქუჩა ცამ.

შენი ოთახის კარი
ისე შემოაღო
თითქოს სიყვარულის
ფურცელი გადამაღალა.

ერთად მიფრინავენ
და ვერა ხედავენ
რომ უდაბნოს
სივრცეში არიან.

მაგრამ სიხარული
მერთალია ზოგჯერ
როგორც სინათლე
ფარდიდან გამოსული.

დრო გადის
თანდათან მძიმდება
ქვები ნასახლარის.

გამორიცხვისას დავადექი გზას აეროპორტისკენ. დიდი ხნის ჩაფიქრებული გეგმა შესრულებული მქონდა, ახლა მხოლოდ საბოლოო წერტილი უნდა დამესვა. შური ვიძიე, მაგრამ საშუალება არ უნდა მიმეცა მტრისთვის, რომ კვალში ჩამდგომოდა, გამომკიდებოდა და გამნარებულს უარესად დავესაჯე — უნდა გადავკარგულიყავი, გავქცეულიყავი. უცხოეთზე უკეთესს რას წარმოიდგენ? საქართველოს საზღვრებს გაცდები თუ არა, მიდი და ეძებე მსოფლიოს ოკეანეში მოცურავე ნიკოლასი, მოძებნე ადამიანი 251 ქვეყანაში, კონტინენტებსა და კუნძულებზე, 8 მილიარდ ადამიანში. ასე რომ, მსოფლიო მშვინიერი დასაკარგვავი, ისეთი უფრავია, შეგიძლია, გადაეშვა და გაუჩინარდე. საქართველოდან გასულს ვერავინ მომაგნებდა. შემეძლო, თბილისიდან სტამბოლში გავიზრენილიყავი, ან ამსტერდამში, ან მიუნხენში, იქიდან კი ბუენოს-აირესში, ან ლიმაში, ან სულაც კვებებში. იქნებს საერთოდ დუბაის მხარეს გავიზრენილიყავი, იქიდან კი ბომბებში, ან სულაც კანბერაში, ვინ რას გაიგებდა, ფული მქონდა, უნარები მქონდა, თავის გატანას ყველგან შევიდებდი. მე რომ ვერ მიპოვნიდნენ, სხვა ჩემიანს რომ მისდგომოდნენ? მშობლები აღარ მყავდა, ამიტომ ერთადერთი სადარდებელი მხოლოდ ჩემი და და მისი ოჯახი იყო, მაგრამ მათზეც დიდად არ ვლელავდი, რადგან ჩემ დას ძლიერი ოჯახი ჰქონდა. თუ მას ჩემ გამო მიადგებოდნენ, მე დგრად დაუხვდებოდა — იტყოდა, რა ჩემი ბრალია ჩემი შენძერეული ძმის ცოდვებით. სამასურშიც, არ მგონია, პრობლემები შექმნიდა, რადგან მისი სამსახურის უფროოსობა ჩემი უფროოსობასთან დაპირისპირებული გახლდათ. ერთი სიტყვით, მშვიდად უნდა დავდგომოდი გზას, რომელიც არ ვიცი, სად მიმიყვანდა. მთავარი იყო, რომ შემერგო ის, რაც ჩავიდინე; მთავარი იყო, მათ პასუხი არ გაეცათ ჩემთვის, დავმტკბარიყავი ჩადენილით...

ჰო, კიდევ იყო ერთი ახალგაზრდა ბიჭი, რომელსაც იმხანად შევხვდი და რომელზეც შეიძლებოდა, გასულიყვნენ კიდევ, მაგრამ ის ძალიან უმინიშვნელო როლს ასრულებდა ამ ყველაფერში. მასზე შურისძიება სასაცილოც კი იქნებოდა, რადგან მე დარტყმას ვერ მომაყნებდნენ, დიდად შეიძლება არც მედარდა იმ ახალგაზრდის ბედ-ილბალზე. ის ბიჭი სრულიად მოულოდნელად ქუჩაში გავიცანი და არ დამაკინებდა დღე, როცა მან მეგობრობის ხელი გამომიწოდა. ყველაფერს დეტალურად მოგიყებით — სულ თავიდან...

ისევ იმ მარგინალურ და სარკასტულ სისტემაში ვმუშაობდი, რასაც საჯარო სექტორი ჰქვია, ჩემი უფროსი ჩემზე 5-ჯერ მეტ ხელფასს იღებდა, მაგრამ სანაცვლოდ არაფერს გასცემდა. ისიც კი არ იცოდა, ჩვენ რას ვაკეთებდით. ჩამოივლიდა ხოლმე თითოეულ დასაქმებულთან ქილიკით, თავს გაირთობდა ყველას შეფასებებით, ქალებთან წათამაშებით, მამაკაცების გაპანძებით და თავზე დაჯმით და მერე ველარც ნახვდით. რაც უნდა გაგჭირვებოდა, მას არ მიაკითხავდა, რადგან იცოდი, რომ ყოველი მისი შენუხება ცუდად გიტრიალდებოდა. ასე მაგალითად: ერთხელ ერთმა თანამშრომელმა კონდიცირებაზე მიმართა, იქნებ ერთ დიდ სივრცეში ამდენი ხალხი რომ ვართ, ყველას სხვადასხვა წნევა და სხეულის ტემპერატურა გვაქვს და ყველა რომ იყოს გათვალისწინებული, დავყოთ ეს ჩევნი დიდი დარბაზი ოთახისმაგვარი მუყაოს მარტივი ჯებირებითო. მეორე კვირას ის თანამშრომელი სამსახურიდან გაუშვეს. ერთხელ ერთმა სტაუიორმა უფროსის კარი შეაღო და ჰკითხა — როდის დამანინაურებთ? რით ვერ დასრულდა ეს ჩემი პრაქტიკა, საქმეც შევისნავლე და დამოუკიდებლადაც შევძლებ საქმის შესრულებასო. მეორე დღეს მოხსნეს სტაუიორებიდან. ბოლოს კი, როცა ერთმა საშუალო რგოლის მენეჯერმა უფროსს შესჩივლა, დამატებითი სამუშაო ძალა მტკირდება, თორებ ამხელა საქმეს ამდენი თანამშრომლით ვერ გავწვდებით, იცით, რა მოხდა? რამდენიმე სანი ამ ჩევნი საშუალო რგოლის მენეჯერს თავისი ხელით დააწერინეს განთავისუფლების განცხადებას, ჩამოაქვეითეს და ისე ეთ პოზიციაზე დანიშნეს, სანყალი ყურება მოყიდვილი მხვდებოდა ხოლმე სკანერთან და ქსერონასლებს დაარბენინებდა ოთახი-

დან ოთახში. აი, ასეთი უფროსი გვყავდა
და მეც, როგორც რიგითი შურისმაძიებე-
ლი, რიგითი იტალიური ვენდეტის მადიდე-
ბელი, ველოდი იმ წამს, როცა ჩვენი უფრო-
სს უსამართლობა ჩემამდეც მოაღწევდა.
ხელებს ვიფშვნებდი, კბილებს ვილესავდი,
ტექსტებს ვიზეპირებდი, გონებაში წარმო-
ვიდგინდი მოძრაობებს, გამოხედვას, შე-
ბლვერას — განწყობას ვიქმნიდი წინასწარ,
ველოდი, როდის მომდგებოდა თავისი ირ-
ონიული, დამცინავი ფრაზებით, როდის
მოინდომებდა ჩემს მასხრად აგდებას. ხან
წარმოვიდგენდი, რომ ფურცლებს ავუყ-
რიდი ცხიორნინ, ხელს ვკრავდი და მივან-
არცხებდი კომპიუტერის მაგიდასთან, ან

იქნებ ტუალეტში ჩავნიხლავდი, ან მის სა-
მუშაო ოთახის კარზე წაგანერდი — „ყლე-
თა ყლე — იმენა ყლე“. დაძინებასაც კი
ვერ ვახერხებდი, ამაზე რომ არ მეფიქრა.
წარმოვიდგენდი, როგორ ვუგრეხდი კისე-
რს, მუცელში მირტყამდა ხელს (მე სინამდ-
ვილეში გაზეპი მანუხებს ძილის წინ) და ეს
ყველაფერი შეხმატებილებულად ჩემს სა-
სიცოცხლო ენერგიას ავსებდა.

დიოდი. ფრანგულზე წასვლისას გულიდ
სიხარულით მიცემდა, იმ დღის სამუშაო
გეგმას ლალად ვასრულებდი, დილიდან
საგანგებოდ ვენცყობოდ, პერანგებს ვაუ-
თოებდი, თეთრ, ლურჯ, ხანაც „კლერჩ“
პერანგში ვინონებდი თავს, საყვარელ ფრ-
ანგულ გულსაბნევს, სამფეროვან კოკო-
რდს გულზე გავიყეთებდი, საყვარელ დი-
უპნის სუნამოს დავიპურებდი და, პერი,
ქალაქის ქუჩებისკენ, ოფისისკენ, სალამოს
კი ჩემი შვება — ფრანგულის გაკვეთილე-
ბი. ფრანგულის სკოლაში მხვდებორენ
სხვადასხვა ტიპის თანაკურსელები —
ზოგი ძალიან პატარა იყო; აბიტურიენტე-
ბი; ზოგი ახლა გამხდარიყო უნივერსიტე-

ნიკოლას მაჩაბელი

୧୦୪

თუმცა სანაბ ამ ზაფხულზე მოვყები, იმ ბიჭს გაგაცნობთ, რომელიც სრულიად შემთხვევით გავიცანი ვორონცოვან მოქა-დანზე. ეს შეხვედრი ისეთი მღლელვარებით დამამახსოვრდა, ლამისაა ვიტირო ხოლმე. ვინ იყო, რა იყო, ან რატომ გამომეცხადა? როგორ დამამშვიდა და როგორ შეძლო ჩე-მი გამხნევება? გაუცნობიერებლადაც კი! როგორ შემომაჩერა ხელში რაღაც ახალი, როგორ შემომაჩერა ხელში იარაღი, რომ-ლითაც ყველას გავუსწორდებოდი. ნუთუ, უკვე იმ ასაკში შევდიოდი, როცა ახალ-გაზრდულ, ჭაბუკურ, აპოლონისეულ ტაძ-იოს უნდა დავდევნებოდი ვერცისისმაგვარ თბილისის განახლებულ ქუჩებში? არადა, 30 წლის გახლდით და თავადაც განვიც-დიდი ჭაბუკურ შემოტევებს. დადევნებისა რა მოგახსენოთ და ის კი თავისი ფეხით მოვიდა ჩემთან.

— ამ დროს რაღაც რომ უნდა გადაა-
ფარო, არ ვიცოდი.

— ჰო, ძველი მეთოდია. ცოდნა. არა-
და, ვაფშე ვერ იგრძნო, რა მოხდა. კარგია,
რომ ფატალურად არ დასრულდა.

— მაღაზიაში მუშაობ? — ვკითხე, რადგან მაღაზიიდან გამოხტა.

სახეობები შევხედეთ და თას ვაკეირდებოდი — გრძელთმიანი, დიდცხვირა, ასაკით პატარა, მაგრამ მაღალი და შესაშურად ტანადი ბიჭი გახლდათ. თვალები მწვანედ უნათებდა, ტუჩები წვრილი, ნიკაპი კი პატარა, ყელზე მინდორივით დაფენილ წვერებზე ამობურცულიყო ყანყრატო. სუფთა და გმირო იყო.

— არა. მაღაზიაში პრეზერვატივებს ვყიდულობდი, — იყო პასუხი. გამომხედა და ეშმაკურად გაიცინა.
მევ ჩავიკინი. მივუჩვდი, კაი გართობა

ელოდა ალბათ ამ საღამოს, ამით თითქოს

საუბარი შეწყდა, მაგრამ ბიჭმა თავად განაგრძო და ხელი გამომიწოდა:
პატარი შენ რა აძირა?

— ბექა. ბენ რა გქვია?

პირი დავაძლე და ამ მოუღლოდნელ გამოწვებულ ხელს უცნაურად ჩამოვართვა ხელი:

— ნიკოლასი, მე ნიკოლასი ვარ

— სასიამოენოა, ნიკოლას. აი, ეს ჩემი
გაკეთებული საიტია, თუ დრო გექნება
შემოდი, — ჯიბიდან სავიზიტო ბარათივ
ით ამოიღო და გამომინოდა.

უსიტყვილ გამოვართვი და შევცეკე
როდი, ახლა რა სიახლეს მიზანადგბდა გრ
ძელთმიანი ბექა. ის კი შეტრიალდა დ
ხელი დამიქნია, უკვე მშორდებოდა. ვერა

ფერს მივხვდი, მაგრამ თავად შემთხვევა
უთუოდ რაღაცის მანიშნებელი იყო ჩემ
ცხოვრებაში, რადგან ასეთი მოულოდნე
ლი რამეები ყოველდღე არ ხდება და ისე
დაც მოსაწყენ და მოსაბეზრებელ ცხოვრ

ებაში ვერ დაიკვეხნი ასეთ ორიგინალურ შეტბოვევებზე. მაღლიერიც ვიყავი იმ ირა ნელი ბიჭის ეპილეფსიის, რომ გამოხტა და ჩაფასმამდე შემაშინა, მაგრამ, რაც მთავარია, დამატება თავს ეს გრძელობიანი, დიდყ ანყრატონანი ბიჭი — ბექა.

საიტი ხარმოადგენდა პლატფორმას
სადაც ერთოანდებოდნენ წყვილები თბილისის სხვადასხვა უპნიოდან: გლდანი, ფონიქალა, საბურთალო, ვაკე, პლეხანოვი მთანმინდა და ძეველი თბილისი, დილმი მასივი და დიდი დიდომი, სხვა გარეუბნები, რეგიონები — კარგად მახსოვეს ასე იყო დიფერენცირებული საიტი. ვებგვერდ ერქვა wyvili.ge. საიტის პირველი გვერდ არაფერს ამზობდა, შეავ ფონზე მოცემულ კატეგორიები და იქვე თბილისის რუკა რომელიც თითოეულ რაიონზე დაჭრიოს ნათდებოდა. კატეგორია „სხვა რეგიონზე დაჭრისას კი თბილისი განზუმდებოდა და მთელი საქართველო ციმციმებდა. რეგიონების არჩევის შემდგომ გთხოვდა და რეგისტრირებას და ფულის გადახდას თუმცა რაში? საინტერესო იყო და სწორედ ამიტომ „ზესებსა და პირობებში“ ვდუროთ თავი. ეს იყო ლაიკ პორტნოსაიტი, პირველ ქართული ონლაინ ლაიპციგრნო საიტი, აგრძით ახალგაზრდა ქართველი წყვილების შეულობდნენ ფულს. რიცხვადი ფულს, შედიოდი რომელიმე რაიონში, ირჩევდა წყვილებს და შემდეგ პირადი მიმოწერით და თანხაზე მოლაპარაკებით ისინი შენი ბრძანებების მიხედვით გაიხდინენ და გაუიმავდნენ ერთმანეთს ონლაინ. ვა, როგორმა დიდისალმძვრელი იყო? შენ ისევე, როგორც კომპიუტერულ თამაშებში, ღილაკზე თითოს დაჭრით მათ ათამაშებ და ისინი ისე აკეთებენ ყველაფერს, როგორც გინდა? ადამიანზე მბრძანებლობის და ბატონობის შეგრძნება კლავდა ყველა შენ პრობლემას, თავს ღმერთად წარმოგადე გენინებდა. ბეჭას გამოჩენა რატომძალურეციურ ნიშნად მივიღებ. შეიძლება, მასთავა გამოლაპარაკების სურვილიც მცლავდა და დაახლოება ასეთ „პრადვინუტ“, კეთილადამიანთან, ამიტომ ბანკის ბარათს აღარც დაგიდევდით, საიტ wyvili.ge-ს ნეკროს გავხდი და თბილისურ ონლაინ უბნებში დავიწყებ ნონიალი, რომელი წყვილი ამომერჩია, მებრძანებინა ჩემი სექსსურვილები მათ კი განეხორციელებინათ ჩემი უშუალო შეხების გარეშე. მონაწილეობა მონაწილეობის გარეშე...

თავიდან ნიმზად გადავხედე რეგიონ
ებს. პირველი საფასურის გადახდის შემდეგ მთელი თბილისისა და სხვა რეგიონები წყვილების პლატფორმები გაისხსნა. ყველაზე მეტი წყვილი გლდანი-ფონიქალიდა იყო, ეს ახალგაზრდები თბილისში ახალჩამოსული სტუდენტები იყვნენ, რომლებიც ფულს ამ გზით შეიულობდნენ, გარეუძნებში ცხოვრობდნენ, მაგრამ მე რაღაც თბილისის სტუდენტების დამახასიათებელი მინდოდა და და არა შიდა მიგრაციული. ძველ თბილისში ფანგაზისა კერ გასცდნენ — აბანითუბნის ბეჭედრაუნდს გვპირდებოდა წყვილი და სომხურა-აზერბაიჯანულ ეთნოკონფლიქტურ სექსს, ჯულბაჰარა-არმენია ძახილით უხდა წაედოთ ტვინი. მათ დანახვაზე გავიიდებრე, ახლა აქ „ნაგორნო-ყარაბახი“ არ გაიჩითოს-მეთქი და გადასცეროლე. მე უფრო რამე საკაფი მინდოდა — ვლეხანოვზე ვიმედოვნებდი რამდენიმე დღეს და დღეს.

თბილისურს, მაგრამ არა — აქაც თურქულ-სპარსული ახალმოსახლეობა შეინიშნებოდა, წყვილებში სულ ოსმანა და ნინო ხალიფა და მარი, ბილალი და სოფო ჭარბობდნენ (დააკვირდით? მამრი მიგრანტი მდედრი ქართველი). მე რამე ნაღლი თბილისური მინდონდა, ვაკე-დილმი-საბურთალო იყო ნაღდი თბილისური, ამიტომ აუბნებში ნონიალისას ძნელი იყო, თვალი არ მომხვედროდა ჩემი გრძელთმიანი დიდყანყრატოიანი ბექა და მისი მეწყვილქალბატონი — ლანა. ჩემი ძიება *wyvilebi.ge* ზე დასრულდა. ბექა და ლანაზე შევჩერდ — კატეგორია: „საბურთალო“.

მათი ოთახი ნაღდი ახალი ტბილისი იყ — პეკინის ქუჩის ხედი, კედლებზე პლატფორმის გატები, სადაც არქივის მაღალი შენობა მოჩანდა პოლიციური ინიციატივის მარცხენა კუთხეში პულივიზატორით წაეხერათ 2Pac-ზე მოთ ყველაზე ძერსკი ქართველი ქალი მაკა ასათიანის, სურათი გაკრულიყო, მოთავზე კი კარლო კაჭარავას ხახატი „ლეკა“. პეკინის ქუჩის პლატფორმის მარჯვნივ მოჩანდა 90-იანების საკულტო სცენები ფილმებიდან — „მეზუთე ელემენტი“ (ბრაუნის უკილისს რომ უჭირავს ლილუ რთხ ელემენტს შორის) და „მაკულატურა“ (ტრიუმფის ვოლტა და უმა თურმანის ცეკვა „c'est vie“-ზე). სანქოლი არაფრით გამოიჩერიდა იქვე ეგდონ გიტარა და აქა-იქ ბენდენები რომელიც Guns'n'Roses ბენდენებს მოგახმობდათ, სლექს და აქსელს რომ ეკეთა სხვადასხვა კონცერტზე. შეკვეთილ სერვისში ბექა და ლანა ერთად გამოჩდნენ აშკარად დიდი ეკრანი ჰქონდათ, კარგა რომ დაენახათ მომხმარებელი. ისინი დიკიდელზე დაკიდებულ სამსუნგის LC

ძანება, გავასხი და ლაიციც გამოვრთე..
ორიაინალური უანაური უანო ლ

ორიგინალური, უციაბული, უუბო დრაც მთავარია — რაღაც ქველმოქმედების მსგავსი ვიგრძენა. ეს სერვისი სრულად სამართლანი და კეთილი გზა იყო ფლის შორებისა, გზა ადამიანის ბრძანებების ური ხასიათის დაკმაყოფილებისა. იმ ღმეს დამესიზმრა, რომ ვითომ ბეჭას ბარებევზდი და ის მიხსნიდა, თუ როგორ მშაობდა ახალ პროექტზე, სადაც მომარებელი მართავდა ადამიანთა რეალურ ცხოვრებას, არა მარტო სექსს, არამედ ეთვებოდა მათ საოჯახო საქმეში, გაუგზვნიდა ყოველდღიურ რეჟიმში ბრძანებების სათამაშო ონლაინადამიანს ეკეთებინა დრაც მომხმარებელს სურდა. მიხსნიდომ კიდევ უჯრო მორს აპირობდა წასვას ას და ამ სერვისში ოჯახების ჩართვა სუდა — შემდგარი, მაგრამ ოდნავ გაჭირებული ოჯახების ჩართვა. უთუოდ დათანხმდებოდნენ ამ სამსახურზე. როგორია? შეფულიანი, მონებილი, უოჯახო ზიხარ, მართავ სხვის ოჯახს, გზავნი ბრძანებები მამა, გაუბრაზდი დედას და შვილი გააგოთახიდან, მერე ცოლი გადაუზე და რ მარე; შვილო, დაიხარე კართან და ჭურჭლიანიდან უყურე, როგორი უიმავს მამაშე დედაშენს. გზავნი ბრძანებას: მამა, დალუდი და დაიძინე; დედა, აალაგე ოთახერე კი მშვიდად ჩაესვენე დივანში და ა იყავი, სანამ არ დავბრუნდები. შვილო, გ მოდი ოთახიდან და გაიპარე... სიზმარუცნობი ბავშვი გამოდიოდა ოთახიდან სახლიდან იპარებოდა. ამ დროს გამედღა ძა. სიზმარი არეული იყო, მაგრამ ეს ის ძმთხვევა გახლდათ, როცა არეულობდალა გებულლად გახსოვს.

ଓম সিৰিশ্বৰীত গাৰ্ত্তেন্দ্ৰা ইলোলা, রোপা
ঢাক্ষেৰুলি ডাইন্পুৰ ধাৰণুলৱোল্লোড়
ডামাৰ্পুৰডা তাৰ্স — ঠৰ্গাৰ্থি ধাৰ্থৰৰোৰিস হৰা
মদগাৰ কুচু ধাৰ্যৰ্মসগুৰ্বো, হিৰমা ত্ৰি
মালীস ঘৰেলৰা বেলাৰ গাৰ্দলৰ ধাৰণুলোড়
ডে গাৰ্দান্পুৰিকু তথীতম্বুলোৱো... ৰোৰ
লি মুৰুলৱোল্লোড় ফৰান্দুৱুলো এনোৱা
ক্ষেত্ৰীলৈৰে মেলৱো। ২ ইৰ্বোৱা নিৰ্বে
„কলেৰিআতি“ ৰেৰান্বো হিচুৰিপুৰো, দিউপৰিৰো দ
জোৱো, গাৰ্যৰোলীৰে ধাৰণোৱাৰ সাৰ
মোৱা ফৰান্দুৱুলীস সাকলোৱাৰ তৰাকৰ্ম শৈক্ষণ
ৱৰো। পুৰোলা নং ধাৰ্যৰে, মাৰ্কুৰ মাৰ্শন্সৱল
ৰেলাদ স্বেৱা ধাৰ্যৰোৱাৰ এৰতো মাৰ্লালী, শৈ
মেধাৰি কুচু, রোমেলুলসাচ অৱক্ষাৰতুৰে
ইৰিৰ ক্ষেত্ৰে মোৰ নিৰ্বাপৰীৰ্থৰ উত্তুৰো ইৰি
ৰেলাদ বিন্দু স্বেলুৱোৱাৰ নিৰ্মলমোৰিস — ৮
সফৈৰো তথালুৰি, গুৰুৰীলুৱোৱাৰ কোৰ-সাৰ্বে
হিলীসফৈৰো তমা, কুৰতুৱোৱাৰ স্বেলুৱো
অক্ষেন্তীত স্বেক্ষণেড়া, মাৰ্গুৰ ফৰান্দুৱু

აშეკარად კარგად ფლობდა. მოგვიანების
გაკეთილზე აგვისძნა, XIX საუკუნეში თა-
ლისში პოლიტიკური ნიშნით გადმოსა-
ლებული პოლონელების შთამიმდვალი კ-
რო. მე რომ დამინახა, მიცხვდი, არ მოვენ-
ნე, რადგან ოდნავ დავაგვიანე და ალბ-
ამით უკვე დამგვიანებლის სახე ამარტ-
როვორც ჩანს, ჩვენი სლავი მასწი ზე
მეტად იცავდა საკუთარ დადგენილ წესე-
სა და პრინციპებს. ერთი სიტყვით, ვიგრძ-
ნი, რომ მე მისი დაცინვის, ან მომტერებ-
საგანი გავხდებოდა. ასეც მოხდა. შუა გ-
ვეთილს გადასცდა და როცა დაფისკებრ-
ტრიალდა, გვერდზე მჯდომმა მერაბი
(50-ოდე წლის კაცი იყო) რაღაც ხუმრ-
ით მიმანიშნა წიგნში მოცემულ ფრანგულ-
იტალიურ დაპირისპირებაზე, რაზეც ჩა-
ეცინა და პასუხიც გავეცი. ჩვენი ახალ
მასწი ჩემკენ მოტროლდა. ისეთი სახე ა-
ილო, თითქოს, აი, ატომური ბომბი ჩა-
ოვაგდე. გაცხარებული გამოექანა ჩვენ
მაგიდისაკენ, კაპასა ქალივით მეყუდა მ-
რხის წინ და მკაცრი სახით მითხრა: ჯ-
დავაგვიანეთ, ახლა კი გაკვეთილს მიშლი-

ნამდგინი ფრანგივით თუ არ გავასასა სავებდი ხელებს, ისე არ გამოვიდოდა. მა ამოვდერღე: „ო, ლა, ლაააა“, რასაც გ გოების სიცილი მოპყვა. ამაზე კიდევ უ რო ნამოქნით. უმნიშვნელო შემთხვევა პოზიტიური გადაწყვეტა არ გამოვიდ პირიქით, კიდევ უფრო დაიძაბა სიტუაცია ახლავე გადით კლასიდან. ეს კი ზედა ტი იყო — მე რა მისი ბავშვი ვიყავი, თუ საჯარო სკოლა იყო? სასწავლო ცენტრი დავდიოდი, სადაც ჩემი ნებით ვიხდიო ფულს და შესაბამისი სერვისიც უნდა მის ღო, წმინდა სერვის-მომხმარებლის კუთ ით ვუყურებდი იმ ნამს ყველაფერს. მა ავენთე და ყველაფერი მივახალე — რა აქ საბავშვო ბალი არ იყო და რომ მე ფულს ვიხდიდი, რომ მართლა გულით ნადა ფრანგულის შესწავლა და კარგად

ესნავლობდი. აფექტს აფექტი მოყვა, თვალები გადაატრიალა და გავიდა. აღლვება და დამეტყო, კიდევ უფრო ავენტურა რაპონტი? მაგას თავი ვინ გონია? ეს ფრანგული კოლონიალიზმის გამოვლენა იყო თუ პოლონური იმპერიალიზმის, არ ვიცი, მაგრამ მე კი ძალიან გაბრაზებული ვიყავი, უკან დახევას არ ვაპირებდი. დაბრუნდა სასწავლო ცენტრის დირექტორთან ერთად, თავისი ვერსია ჰქონდა ჩაკარკლული და, რა თქმა უნდა, ჩემი თანაურსელების, ჩემი კარგად ნაცნობი მეგობრების თვალწინ სადამსჯელო ღონისძიების მოწყობას ცდილობდა, რით ვერ დავაღწიეთ თავი სკოლის უსამართლობებს? ამ დროს კი ნერვებმა მიმტყუნა, უმნიშვნელო რამეზე ასეთი გაბერვა და ასეთი გადამეტება ვერ ავიტანე და ავყვირდი, სულ ავადმყოფი ვეძახე ამ განკიბულ ფსიქოპათს, ისიც კი ვუთხარი, რომ ლატენტური გერი იყო და ჩემს დანახვაზე ჩემი გაშიმვა უნდობა ამ პიდარასტს, და რომ ქალივით მეთამასებოდა ამ ვითომ სერიოზულობანა დაგვჯიცუდო მოსწავლეს. ყველას პირი ჩამოუვარდა. ჩემი ნივთები ავიღე და იქაურობას გავეცალე. მეტროში ჩავდიოდი, როცა სასწავლო ცენტრის დირექტორმა დამირეკა, გარიცხული ხართ ცენტრიდან.

აი, ასე დაინტე ზაფხული. იმ დღიდან ფრანგულზე აღარ მივლია, ამიტომ ჩემი ცხოვრება ოფისს მიეჯაჭვა და იქ ერთ გო- გონას დავუახლოვდი, რომელიც წლების წინ გავიცანი, მაგრამ მხოლოდ გამარჯო- ბა-გაგიმარჯოთი შემოვიფარგლებოდით. გოგონას ია ერქვა და იურისტების განყო- ფილებაში მუშაობდა. მაღალი, გამხდარი და ტანადი იყო, თუმცა პატარა ძუძუები ჰქონდა; თმას მუდამ სწორად ივარცხნი- და, ძალიან მიმზიდველი და საინტერესო ჩანდა. ერთად გავდიოდით შესვენებაზე ლანჩჩე და ნელ-ნელა ერთმანეთის ლოგ- ინში ჩაგორების სურვილიც გვაწვებოდა. ერთ დღეს ოფისიდან გავიპარეთ და რო- მანტიული ლანჩი მოვაწყევთ ძველი თბი- ლისის ერთ-ერთ ვერანდაზე. დვინის აღ- მართს რომ აუყვებით, რიყეზე ახალგახს- ნილი რესტორნის ბოლო, მესამე, სარ- თულზე ვისხედით და ძველი თბილისის ხედს გავცეკეროდით. იასთან სულ რაღაც მეოთხე შეხვედრა იყო ასე პირისპირ და ყველაფერი სასიამოვნოდ მიღიოდა, როცა აივაზზე ჩვენი სამსახურის უფროსი გამო- ჩნდა. ეს რა კუდში დაგვყვება, თუ ჩემზე მუშაობს-მეთქი, გავიფიქრე. უფროსი პირ- დაპირ ჩვენები ნამოვიდა და თავზე წარმოგ- ვადგა:

— ნიკოლას, თქვენი სამუშაო დრო, დი-
დი ხანია, დაწყებულია, — ირონიულად ჩა-
იცინა, — მგონი, დაგავინყდათ რომ 1 საა-
თი გაქვთ შესვენება, — მერე კი ისას მოუტრ-
იალდა, — აბა, ქალბატონო, შენ რას იტყ-
ვი? კარგი მოსაუბრეა ბატონი ნიკოლასი?

— ჩვენ უკვე მივდიოდით, — გაულიმა
იამ, მე კი სერიოზული დაძაბული სახე არა
და არ მიქრებოდა. ბოლოს გადატანილი
ფრანგული გაკვეთილის უსიამოვნება,
ვგრძნობდი, რომ დასაწყისი იყო. უჯროსს
არაფერი ვუთხარი, ის კი განაგრძობდა ჩვ-
ენს მასხრად აგდებას:

— თქვენ, მგონი, ოფისშიც არ პაირებდით მიბრუნებას, არა? ბატონონ ნიკოლას, პრეზერვატივი გაქვთ მომზადებული? აი, ამას ეხლა გავუნაყავდი სიფათს. სკამიდან წამოვდექი, უფროსმა რესტორნის შეგნით ხელით მიანიშნა რაღაცაზე, იქიდან ორი კაცი გადმოდგა და უფროსს აეფარნენ. ისეთი სასაცილო მომენტი იყო, თავი ვერ შევიკავე, ამიტყდა სიცილი. ეს ქვეშაფისა უფროსი ასეთ დიდგულზე რომ იყო, მაგრამ თან როგორი მშიშარა ყოფილა.

„ବ୍ୟାକରଣପୂର୍ବ ଦ୍ୱୟାକରଣପିଣ୍ଡିତୀଙ୍କୁ, ଯନ୍ତ୍ରି —
ମରମାଦକା ଡାରକାଥିମୀ ଶେଷଦ୍ଵର୍ଜନ୍ଧେବୁଲମ୍ବା. ମେ କୀ
ବ୍ୟଦେହୀ ଗାମଶ୍ରାଳୀ, ଯା ଗାତ୍ରାତର୍କେବୁଲା ମୋୟ-
ଶ୍ରର୍ବଦା ଏବଂ ବ୍ୟଦେହଦା, ରମ ମାଗାର ନେବ୍ରଶି
ନ୍ୟୁମ, କେମି ଫାର୍ମଶାକୁର୍ରେବିତ ମାଗାର ଶାରଶି ଗା-
ପୁ ତାବୀ.

ესეც ასე, ფრანგული ენის გაკვეთილებ-ის დაკარგვას სამსახურის დაკარგვაც მოყვა. იმ დღეს აფიშიში რომ მივბრუნდი, ჩემი ბარათი უკვე ალარ მიშვებდა, ძალით გავეჯაჯებულე რეინის კარს, მაგრამ არაფერი გამოვიდა. გაბრაზებული შინ გავარდი, ძველი სარაჯიშვილის კონიაკი გამოვიდე და კარგად დავთვერი. არეულ-დარეულს დივანზე მიმექინა.

ଭାବାବାବୁଙ୍ଗ

უკვე დამგ ინყებოდა, როცა მეზობლის
გან გამოსულმა ბიტების ხმაშ გამომაღვი-
ძა. ჩემს მეზობლებს 2Pac-ის პირველი ალბ-
ომი ჩაერთოთ. ეს ის ალბომი იყო, რომელ-
მაც პოპულარობა ვერ მოიპოვა, რომელი-
მე ჰიტ სონგი კი არ შეგხვდებოდათ მთე-
ლი ალბომის მოსმენის განმავლობაში, მხ-
ოლოდ ბიტებით გამოირჩიოდა. ერთი სი-
ტყვით: ალბომი-ბიტი იყო. ბავშვობიდან
მწამდა, რომ 2Pac-ს რაღაც ქართული ხასი-
ათი ჰქონდა — წლების მერეც, როცა ვა-

ყარა ერთხელაც. იაბ გული იჯერა, მერე
კი უსიტყვოდ გამეცალა. მე ჩემი ნივთე
ბით ვიჯექი მწვანე ბალში და ვფიქრობდი
სანამ ღვთისმშობლის წილებვედრ ქვეყანა
ში წარლვნას მოახდენდა ღმერთი, იქნებ
ჩემი ხელით გავსწორებოდი ზოგიერთს!'
გაქცევა ისედაც გადაწყვეტილი მქონდა
და იქნებ ჩემი ხელიც დაემტჩინა. „სამყარო
ში არაფერი იკარგება“ — თქვა ლავუაზი
ემ და აგერ, ჩემი გათავისუფლება ასე რო
გორ დაიკარგებოდა? მითუმეტეს, რომ
უარესი მოყვა — საბრალო თანამშრომე
ლზე ძალადობა.

* * *

ბილეთები ნაყიდი მქონდა, ბარგიც ჩა-
ლაგბეული. შუალამეს გავფრინდებოდი იქ
სადაც დასაწყისში მოგახსენეთ. მსოფლიო
ოში — 251 ქვეყანაში, 8 მილიარდ ადამიი
ანს შორის, კუნძულებსა და კონტინენტებ
ბზე, მსოფლიო ოკეანეში — ნიკოლასი —
ზღვაში მოტივტივე ბოთლი ვიქნებოდა
უცნობ სანაპიროებთან მისული. ზაფხული.

ელაფერს. რესტორნიდან გამომავალი შუ
ქი ხალისით ციმციმებს, ჩემი სახე მოციქუ
ლების სახეს ჰგავს თავზე შარავანდედით

ხელში მომართულმა ბიტამ პირველ
დარტყმის უღარუნის ვიბრაცია შეწყვიტა
დადუმდა, თითქოს ახალი ტალღებისთვის,
მოქმზადა, ახალი მექანიკისთვის, თითებდა
შეეხმიანა, კიდევ გამისროლე, კიდევ შე
მათამაშეოდა კიდევ მოვუქნი. ახლა უკვე
მარცხენა მხარში. ბიტა ქართველის ხორ
ცს მიეგლიჯა, დაუტყება და დაულურჯა
ქსოვილმა სისხლჩაქცევების მობილიზება
დაიწყო, ტკივილის რეცეპტორები ნასვა
ტკინში გაიჭრნენ, შეაღწიეს; ეტკინა, ნაიქ
ცა, ფეხები აიშვირა; ახლა ფეხებში მოვუ
ქნიე, ჯერ ერთ ფეხში, მერე მეორეში, ბიტა
ისევ ძვლებს მიეხეთქა, გატყდა, ჩაემტვრა
ბიტას დარტყმები ბიტივით რიტმულია, ჩემი
გამჩერებელი არავინაა, ახლა მივადექი დ
სახეშიც მოვუქნი. პირველსავე დარტყ
მაზე მეგონა, მოკვდა. დარტყმამ დადი და
ბრახუნების ხმა გამოსცა, მის თავში კენ
ჭები აკაკუნდნენ, მწაა აბაკუნდა, ფხვიერ

მახსენდებოდა, საიდან მქონდა ეს ბიტა

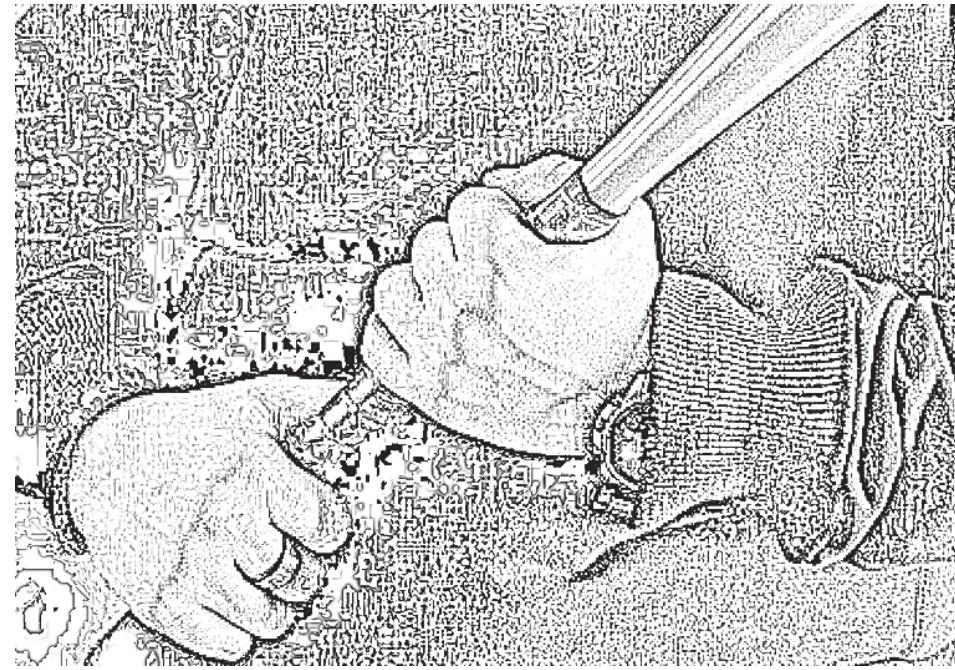
մթշոքելու եռ ար գամովարտու՞՞? Տաօդան ցամիհնեա եղլժ, եռ նամդզուլագ ծուռա յօշտ? յո, մծոյց մեցալու հիյս նշորցշայան ամապ-ագ, սամշրաս եմալուզուտ, յըլազու գյեխու միզգուութ, յոյշրուս ցատումշուլու յըլու դա կարց եանս ցըրացյերս իթպուդ հիյմիչ; հյ-միջ րամյեր րոմ իթպուդ, յուզե ՛ռորս ցոյշե-ծուու, սալուան ՛ռորս, եռմ ցաեսուտ? 251 յէյյանա, 8 մոլուարդու աճամուանու դա այս Շյե-ցը... մոյշլուց սամոց ծայրու հաեցցու. գո-ցունիսյեց ցազունեցու դա մասայուցակու սցըլու րոմ միցոյաելուցու, մարցեցնա յշինուան մոմացալու յացու հացունանց. յըլեխու մոսւա-րուլուցու ցըրուցունու, ոյնց յոյշրուսու սիսելու մըցիու ցանսացմելուց, ան մոսու նյու-նյուցու մըշոնդա Շյեմեարու Շարցալուտան, մա-ցրամ ամ յացու Շյըշեցու դա րաս շեցաց! Գո-ցեբա յոյշալս, լցուուտմոցլունու սասենայ-լու — հիյու ցրանցուլու յնու մասնացլուցու, ու նաձիշերն. այ սանդան ցահնդա? այ ռամ մոցուցանա, Շե դալուցուուր? յշինա տո-տյմուս ցարուցու ոյսու, մոնարդապուր մեսարց ցահերեցանց յո մոհանցնեն մըշացընու, մա-ցրամ ցարուսկա մանց Շյուլունու. դուզ-մա ազտոնցուսմա դամշերուց դա տուշու սեշատա տցալս մոցացուարա, ազտոնցուսուան լամուս մըշացընու յրուու հագրարա ցոցունա ցացլանցու դուզու սատամամու յումցուլատո, րոմըլուց մոլումուդա դա եցլս մոյնյուած. յորանցուլուս մասնացլուցու ար Շյեմոյնեց-ցաց, ոմ ցուքես մոյյացուցնեցու, ցիաց մոսւարուլուցու րոմ ար այցուցեն յուրա-ցլեցաս, մը յո ամասուամու մուս հորդապուր ցո-ցեյու դա ցըլուուր. ազտոնցուսու ցոցունաս ծո-ւթու այցելու դա ցալումնից. հիյույյեն մոմացալ-մա յո, րոցորու յիշա, ամոնեցա դա Պայրո ցաշրա մեցալուս լուսուլմա, նցուու յուրմո ցայրունած. პուրցելսաց դարուցմանց դայ-ցա, տացնչ դացացեյու, ցաուցեցուլու Շյեմոմ-ցէյրուց դա, րոցորու յիշա, մուցնո, րա տյմա յնճա, մուցնո, մը յո ամ գրուս մոյուլո-ցնելագ հացիուրիշուլու: „մեորյես ար գա-ցարտպան“. սահցենցելու տուու գյուիշեթան մոցուգանց դա որոնուցուագ հացաեց: „ի՞յու“. յշինուս լուամիունեցան սինատլու տացնչ յսեց մարացանցուցուու մացգա. ցամոցոյէցու, մե-սունցագ ցացընուու, սեորց լուսու յունծու-լուու, նշորցօւան արց եմա ցամոցնուա, արց արացու գագուցնեցա. գուցեցան սացցուրս ցու-աելուցունու, ցուլմու յո ցոյշրունու, սաօդան մըշոնդա յս ծուրտա? ցամոցունցը՞՞? սագ ցոյսուց? եօն արուս մոմենցէցու, սյուլ րալաց որու գուու նոնանցուցու ամեացու ցացունցուցն, րացցան ցոնցենցիրունու ցուլու, սաօդան մըշոնդա յս ծուրտա? ցամոցունցը՞՞? սագ ցոյսուց? եօն արուս մոմենցէցու, սյուլ րալաց որու գուու նոնանցուցու ամեացու ցացունցուցն, րացցան ցոնցենցիրունու ցուլու, սաօդան մըշոնդա յս ծուրտա? ցամոցունցը՞՞?

აეროპორტში ვიყავი და ჩემს რეისს ველოდებოდი, რომ გამახსენდა. *wyvili.ge*-ზე ბექასა და ლანას სერვისი რომ გამოვიყენე, მაშინ მათი ოთახის აღნერისას დამავიწყდა მეთქვა, ბექას სანოლთან მეტადლი ბიტა ჰქონდა მიუყედებული, ეს სწორედ იბიტა იყო, მე რომ ხელში მეჭირა და ჯერ ჩემი უფროსის ხორცს და ძვლებს ვეკავადი, მერე კი მასწავლებელი დავათროთხე ბუნდოვანება გაიფანტა. გამახსენდა, როგორ შევედი ისევ *wyvili.ge*-ზე, მივწერ ბექას და ლანას წყვილს, გული გადავუშალე და მოუყევი ჩემი გასაჭირების შესახებ. არ მინდოდა მათი სერვისის გამოყენება, უბრალოდ საუპარი მინდოდა. მოვუყევი ჩემი სამსახურიდან დათხოვნის ამ ბავი. პორნოსაიტზე ვიპოვნე ჩემი მეგობრები — ის დიდავანყრატოიანი ბიჭი და სავსემკერდიანი გოგო ჩემს ტკივილს იზიარებდნენ. რატომძაც მხოლოდ მათ ესმოდათ ყოველივე, ბექა სუპერგმირი, ლანა საოცნებო ნაშა, მე მათ ჩემს ჰალსტუხია

କିନ୍ତୁ ବିନ୍ଦୁମଣିଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ଶ୍ରୀ ପ୍ରମୁଖେଶ୍‌ଵାର୍ଡୋ, ଏବଂ ମାଥିଲି
ଦେଖାମ ମିଠିକା, ଏହି ଦେଖିବାରେ ମରମତ୍ତେମଧ୍ୟ ର୍କ୍ସାଫ୍ଟ୍‌
ଟର୍ନବ୍‌ବାରାନ୍, କ୍ଷେତ୍ରନିରାଫାନ ବ୍ୟାସଲାମଦ୍ୟ ଉତ୍ତରର
ସିଲ୍‌ଟାରୀରେ ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା...
ଆଶ୍ରମ ଶ୍ରୀ ପ୍ରମୁଖେଶ୍‌ଵାର୍ଡୋ ଏରାମନ୍‌ଦେଶୀ ପାର ଏବଂ ପ୍ରମୁଖ
ଲାଭେରୀ ହିଂସାମାରିଲୀଳା. ପ୍ରମୁଖାଭ୍ୟାର୍ଥୀ ମେତ୍ରିନ୍‌ଦେ
ବା, ଏବଂ ମିଠିକାକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନକ୍ଷେତ୍ର, ରନ୍‌ମେଲାଇ ଏବଂ
ପ୍ରାଣାଭ୍ୟାଶୀ ପିଲିମ୍ବନ୍ଦୀରେ... ଯୁଦ୍ଧମାରିତା, ଯୁଦ୍ଧମାରିତା
ଲୋ ଏବଂ ପ୍ରମୁଖାଭ୍ୟାର୍ଥୀ ଜ୍ଞାନକ୍ଷେତ୍ରରେ ତ୍ରୈତାମନ୍‌ଦେଶୀ
ନାଗିଲେ କାବିନାଶି ଶ୍ରୀଶାକ୍ତାବାନ୍ ହିନ୍ତାରୀର ଗାବକ୍ଷେତ୍ରେ —
ପିଲିମ୍ବନ୍ଦୀରେ ଆଶ୍ରମ ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା
ଦୀର୍ଘମାନ ଆଶ୍ରମ ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା
ରନ୍‌ମାନ୍‌ଦେଶୀ ମେତ୍ରିକାଲୀଳା ଦୀର୍ଘମାନ ମେତ୍ରିକାଲୀଳା
ଲୋକଶିଖି ଏବଂ ମିଠିକା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା
ଦୀର୍ଘମାନ ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା ଅବସ୍ଥା

ნიკოლას მაჩაბელი

୧୦୪

ლის გრილი ღამე იდგა
სტორან, „ბელელის“ წე
უფროსს გუთვალთვალ
თანამშრომლებთან ე
ტუალეტში გავიდა
და, წელში მოხრილი დ
ნიერი სახით გამოვიდა

ମା ଅସତ୍ରାଳ୍ପିମା ଫାଇରକାଫ୍ଟର୍ବନା ଦାବାବା — ନାମର
ଟେକ୍ନିକାଲ୍ଡା, ସିନ୍ଟିକଲ୍ଯେ ମୋହର ଉତ୍ତରାଖଣୀ
ଶୁଭଲ୍ସ, ସିନ୍ତକ୍ଷେତ୍ର ତାଵିଦାନ ଗାମିଯନ୍ତା ଦାବା
ନ୍ୟୂନ, ବେଲ୍ଗବି ଆଇଫାରା ଦା ବୀକ୍ ଉତ୍ତରମ୍ଭେଲାଦ୍ୟ
ଏନାହିବ୍ରଦ୍ଧେବ୍ରଦ୍ଧିଲ୍ୟ ପ୍ରଦିଲ୍ଲବନ୍ଦଦା ତାଵିସ ଦାବ୍ରାଗ୍ରହଣ
ମାଫଲୋପା ଲମ୍ବରଟ୍ସ, ଗାରଶ୍ଵମ୍ର ବୀକ୍ ଆରାବିନ୍ଦ
ନ୍ୟୂନ, ବୀକ୍ରିବ ଦାରକ୍ଷମ୍ଭେଦି ବୀକ୍ରିବିତ ରିକ୍ରିମ୍ଭୁ
ଲ୍ୟାବ୍ସ; ବେଲ୍ଲା ଆତାର୍କେବ୍ରଲ୍ ବେଲ୍ଗବି ଦାବାପ୍ରେରଣ
ଦାବ୍ସ, ଏବ୍ ବୀକ୍ ବେଲ୍ଗବି ନ୍ୟୂନ, ରିମ୍ବିଲ୍ ଗାତାବୀନ୍ଦୁଲ୍ଲା
ଦାବ୍ସ ରମ୍ବ ଅନ୍ତରଦା ବେଲ୍ଗି? ଆପିବା ବେଲ୍ଲା ଆରାବା
ମାରଜ୍ଵେନା ବେଲ୍ଗି ଦାବାପ୍ରେରଣ ବେଲ୍ଗି ନ୍ୟୂନ୍ଦେ, ମର୍ବସିନ୍ଜ୍ଵେ, ନା
ଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ସାପ୍ରଦାବ୍ସ ମାତ୍ରଲିଙ୍ଗିତ ଦାବ୍ରାବ୍ରଦ୍ଧିଲ୍ଲାପିନ୍
ଦା ଗାରଶ୍ଵମ୍ର ପ୍ରଦିଲ୍ଲବନ୍ଦଦା କ୍ରାନିଲ୍ସ, ମେ କା
ଠେବିଦାବନ ବେଦେକ୍ରି — ଅଭେରିକ୍ୟୁଲ୍-ରମ୍ବାପ୍ରେରଣ
ଲ୍ଲାଗିନ୍ବି... ଆପିବା ବେଲ୍ଲା ଅର ଦାବିନ୍ଦନ୍ଦନଟ? ମର୍ବ
ନ୍ୟୂନ, ଆରା, ଏବ୍ ବେଲ୍ଗି ନ୍ୟୂନ୍ଦେବ୍ରଦ୍ଧା, ରମ୍ବଲିଙ୍ଗି ନ୍ୟୂନ
ଗ୍ରାଗିଲ୍ ଏତମାର୍କେବ୍ରଦ୍ଧା! ଅଥ ବେଲ୍ଗିତ ଆୟସବ୍
ଜ୍ଞବ୍ରଦ୍ଧି ଦା ମେର୍ର କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି ଶେମାବୀନା? ଏବ୍
ବେଲ୍ଗିତ ଗାରଶ୍ଵମ୍ର ନ୍ୟୂନ୍ଦେବ୍ରଦ୍ଧା... ରମ୍ବିତ ବେଲ୍ଗି
ରିମ୍ବ ବୀକ୍ରିବ ଦାକ୍ଷେରା ସଫାଦା, ରମ୍ବ ଜ୍ଞବ୍ରଦ୍ଧା
ଅମରମ୍ଭେଦା, ମର୍ବିକ୍ରିନ୍ବେର, ଦା ବେଲ୍ଲା ତାତୀର୍ବନ୍ଦି
ଦାବ୍ରମ୍ଭା, ମଲ୍ବିନ୍ଲୋ ନ୍ୟୂନିମିଳ ନ୍ୟୂନ୍ଦେବ୍ରଦ୍ଧି ବେଲ୍ଗିତ
ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସ, କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି ଦାବ୍ରମ୍ଭେଦା ଜ୍ଞବ୍ରଦ୍ଧାବୀନାବୀନା
ଜ୍ଞବ୍ରଦ୍ଧି. ରମ୍ବଗର୍ଭତ୍ତି ନ୍ୟୂନା, ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସିମା. ବିରତକ୍
ଅଥ ବେଲ୍ଗି ଗାଲିନ ଦା ମର୍ବମାନ୍ଦ୍ରବୀନାବୀନାବୀନାବୀନା
କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି, ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସିମା. ଗାରଶ୍ଵମ୍ଭଦ୍ଧା ଦା ଏରା
ତାତୀର୍ବନ୍ଦା, ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସିମା. ଗାରଶ୍ଵମ୍ଭଦ୍ଧା ଦା ଏରା
ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସିମା, ତାତୀର୍ବନ୍ଦା, ମର୍ବିକ୍ରିବ୍ସିମା, କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି,
କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି, କ୍ରାନ୍କଗର୍ଭତ୍ତି.

ଫାଟି

ძვალმა გვარიანი ტკაცუნი გაადინა
ენაჩაგდებული და საცოდავოვალებიანი
უფროსი ბარბაცებს, ხელიდან მობილურ
უვარდება, პირიდან სისხლი მოსდის, ხე
ლებს ასავსავებს, ფეხები ებლანდება, სა
დაცაა ყვირილი უნდა დაიწყოს, თვალებით
აზროვნებს, ნამთვრალევი გონებიდან ცდ
ილობს, გამოერკვეს, ფართოდ გახელილ
თვალებით მხედავს და ხვდება ყვა

ნერა ღირსეული და უვნებელი საქმი-ანობაა. ოჯახური სიმშვიდე არასდროს ირღვევა კალმის ფაზაჭნით. ოჯახის საფულეს ნერის მოთხოვნილებები არ აზარალებს. მხოლოდ თექვსმეტ პენად შეგიძლიათ იყიდოთ საკმარისი ქალადი შექსპირის ყველა პიესის გადასაწერად — თუ გონებაში ოდესმე მსგავსი აზრი გაგიელვებთ. პიანინო და მოდელები, პარიზი, ვენა და ბერლინი, მსახური ბიჭები და გოგონები მწერალს არ სჭირდება. და რასაკვირველია, მიზეზი, რის გამოც ქალები გაცილებით წარმატებული არიან მწერლობაში, ვიდრე სხვა რომელიმე პროფესიაში, საწერი ქალადის სიიათეა.

აღვინებოთ.
საოცარი თანაგრძნობით სავსე ქალი
გახლდათ. უზომოდ მომხიპვლელი და უა-
ღრესად უანგარო. ოჯახური ცხოვრების
ურთულეს ხელობაში ბრწყინვადა. ყოველ-
დღიურად სამსხვერპლოზე მიჰქონდა საკ-
უთარი თავი. მხოლოდ ქათმის ფეხს წაეტ-
ანებოდა, თუ მაგიდაზე ქათმი იდო; ორ-
პირი ქარი დაჟეროდა და შიგ შუაგულში
დაჯდებოდა — მოკლედ რომ ვთქათ, იმ-
გვარად ცხოვრობდა, რომ საკუთარი აზ-
რი ან წატერა არ გააჩნდა, ყოველთვის სხ-
ვისი აზრებისა და სურვილების თანაგრძ-

ნობასა ამჯობინებდა. ამასთანავე, აუცილებელი ბელი არ არის, აღვნიშნოთ, რომ უმანერება — განითლება სათნოება — მისი მშვენების მარგალიტებით გახლდათ. წარსულში, დედოფალ ვიქტორ რიას უკანასკნელ დღეებში, ყველა ოჯახს ჰყავდა ასეთი ანგელოზი. და მე მას სტატიის წერისას, პირველსავე სიტყვებში განვანყდი. ჩემს ფურცელზე მისი ფრთხო ბის აჩრდილი დაეცა. საკუთარ ოთახში, მისი კაბის შრიალი გავიგონე. პირდაპირ გეტყვით, როცა კალამი ხელში ერთი ცნობილი კაცის რომანის განსახილევლად ავიდე, ანგელოზი ჩემს უკან ფეხაკრებით გასრიალდა და ჩამჩურებულა: „ჩემი ძვირფასო, ახალგაზრდა ქალი ხარ. შენ მამაკაცის დაწერილი წიგნის შესახებ ნერ. თანა ამგრძნობი იყავი, ნაზი, პირვერი, ცრუგამოიყენე ჩვენი სქესის ყველა ხელოვნება და ეშმაკობა. არასდროს დაუშვა, გამოიცნონ, რომ საკუთარი აზრი გაგარინია. დარაც მთავარია, უმანერი იყავი“. თითქოს ჩემი კალმის წინამძლოლობა გადაწყვიტა მოდით, აქვე აღვნიშნავ ფაქტს, რომლის-განაც სარგებელი ვნახე — ეს სარგებელი ჩემი ბრწყინვალე ნათესავისგან გახლდათ რომელმაც ფული დამიტოვა, ხუთასი ფუნქტი წილიური შემოსავალი და ამგვარად ცხოვრებისთვის წერის მომხიბვლელობაზე დამოკიდებულება არ დამჭირვებია ანგელოზს მივუბრუნდი და ყელში ვწვდის ძალა არ დავზიოგე მის მოსახრიობად. ჩემი

ვირჯინია ვულფი

პროფესიალური ეკლეგისტვის

ვირჯინია ვულფის სიტყვა,
ნარმოთქმული 1931 წლის
21იანვარს ქალთა დასაქმების
ეროვნული საზოგადოების
შეკრებაზე

ନାଖେବା, ଶ୍ରେଷ୍ଠନୁହେଁଦୀବାନ୍. କ୍ରନ୍ତିଦୀଗ୍ରାମୀ ରାଶ
ପିତ୍ରପୁରୀର କାତ୍ରେବି ଓ କାଲତା ଶ୍ରେଷ୍ଠବେ, ରନ୍ଧ୍ର-
ଲ୍ଲେବିପ ସାକ୍ଷ୍ଯତାର ବ୍ୟନ୍ଦିବ୍ୟବ୍ୟେତ୍ତେ ଲାଇଅ
ମ୍ବଜ୍ଞେଲାନ୍ଦେନ — କ୍ଷେତ୍ରବାନୀର କ୍ଷେତ୍ରବନ୍ଦୀଗ୍ରାମୀରଙ୍ଗେ
ମିଳାର୍ଜାବେଦା. ମାତ୍ର ନେରା ଅଲାର ଶ୍ରେଷ୍ଠଲାଇ. ତ୍ରିରାନ୍-
ସିଲ୍ବିମ୍ବରି ମଧ୍ୟମାର୍ଗବା ସର୍ବଲାଭେଦା. ନାର-
ମନୋସାକ୍ଷ୍ଵା ଅଲାର ମୁଶାକ୍ଷାବା. ମଜ୍ଜେରା, ରନ୍ଧ୍ର ଏବଂ
ମନ୍ତ୍ରେରାଲ କାଲତା ପ୍ରେଲାଭୀ ନାଚନ୍ଦବି
ଗାମିନ୍ଦିଫିଲ୍ଡବାର — ମାରଣ୍ଜୁବେଦଶି ମର୍ଜିପ୍ରେତା
କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପିଲ୍ଦୁର୍ଗେଶ ଶେଥଲ୍ଲୁଫ୍ଲାନ୍ଡବି ଗାମର.
ମିଉବେଦାଗାର ମିଳିବା, ରନ୍ଧ୍ର କାତ୍ରେବି ଅଥ ମଥରିବ,
ଗାତ୍ରର୍ବ୍ୟଲ୍ଲାଦ ଅଲ୍ଲେବ୍ରେନ ସାକ୍ଷ୍ଯତାର ତାକ୍ଷେ
ପ୍ରାଚୀନ୍ଦିଗ୍ରାମ ତାଵିଶ୍ରେଷ୍ଠବେଦାଶ, ମେହେତ୍ଵେବା ଅତ-
ନ୍ଦୋବୀର୍ଯ୍ୟବ୍ୟବ୍ୟେନ୍ଦ୍ରେନ ଅଥ ଦ୍ଵାରାବ୍ୟବ୍ୟେନ୍ଦ୍ରେନ ତାଵିନାନ୍ତ
ସିମାତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର, ରନ୍ଧ୍ରମିଳିତାତ୍ତ୍ଵ କାଲେବି ମିଶାଗ୍ରେ
ତାଵିଶ୍ରେଷ୍ଠବ୍ୟବ୍ୟେଦାଶ ଗମିନ୍ଦେନ.

ეს გახლავთ ჩემი ორი, ნამდვილი პრო-
ფესიული გამოცდილება. ჩემი პროფესი-
ული ცხოვრების ორი თავგადასავალი. პი-
რველი — სახლის ანგელოზის მკვლელობა
— ვფიქრობ, დასრულებულია. იგი მოკვ-
და. მაგრამ მეორე, მოვყვე სიმართლე ჩე-
მივე სხეულის შესახებ, საკუთარ გამოც-
დილებაზე დაყრდნობით, ჯერ კიდევ რთუ-
ლია. ვეჭვობ, დღემდე რომელიმე ქალს შე-
ძლებოდა ამის გაკეთება. წინააღმდეგო-
ბანი, ჯერ კიდევ, უკიდურესად მძლავრია
— და რაც მთავარია, მათი განსაზღვრა
სრულიად შეუძლებელია. გარეგნულად,
მარტივია წიგნების წერა, მაგრამ, სიღრმ-
ისეულად, ვფიქრობ საკითხი, უაღრესად
რთულია. ქალს ჯერ კიდევ არაერთ მოჩვ-
ენებასთან უნდევს ბრძოლა, არაერთ ცრუ-
რნმენასთან გამჟღავნება და ჯერ კიდევ დი-
დი დრო სჭირდება, ვიდრე დასახოცი მოჩ-
ვენებებისა და ნაცყორცი ქვების გარეშე
შეძლებს მშვიდად ჯდომას და წიგნის
წერას. და თუ ამგვარი მდგომარეობა გვა-
ქვს ლიტერატურაში, ქალთათვის კველაზე
თავისუფალ პროფესიონი, ნარმოლიგინეთ
რა ხდება ახალ პროფესიებში, რომლებშიც
ქალები პირველ ნაბიჯებს დამტან?

ლია მიზნები სათანადო არ შევაფასოთ. ისინი მუდმივად ეჭვებენ დაყენებასა და კვლევას საჭიროებენ. სრული სურათი, როგორც გხედავ — აქ, ამ დარბაზში ვიყო გარშემორტყმული ქალებით, რომლებიც პირველად კაცობრიობის ისტორიაში, სხვადასხვა პროფესიებში ოსტატდებიან — უაღრესად საინტერესო და მნიშვნელოვანია. თქვენ უკვე მოიპოვეთ საკუთარი ოთახი სახლში, რომელსაც ოდესლაც მხოლოდ მამაკაცები ფლობდნენ. უკვე შეგიძლიათ, უდიდესი ძალისხმეულია და დამქანცველი მუშაობის გარეშე გადაიხადოთ ქირა. თქვენ დღეს ხუთას ფუნქტ წლიურ შემოსავალს გამოიმუშავებთ. და ეს თავისუფლება მხოლოდ დასაწყისია — ოთახი თქვენი საკუთრებაა, მაგრამ ის კვლავაც ცარიელია. მას ავეჯი სჭირდება, მორთვა სჭირდება, გაზიარება სჭირდება. როგორ აპირებთ მის მოწყობას, მის მორთვას? ვისთან და რა პირობებით აპირებთ მის გაზიარებას? ვფიქრობ, სწორედ ეს გახსლავთ უდიდესი მნიშვნელობისა და ინტერესის საგანი. და პირველად, კაცობრიობის ისტორიაში, თქვენ ამ კითხვებზე პასუხის გაცემის შესაძლებლობა გეძლევათ; პირველად კაცობრიობის ისტორიაში თქვენ თვავად წყვეტით, როგორი იქნება კითხვის პასუხი. სიამოვნებით დავრჩებოდი და განვიხილავ-დი კითხვებსა და პასუხებს თქვენთან ერთად — მაგრამ არა ამ საღამოს. ჩემი დრო ამოიწურა და უმჯობესია, დავასრულოთ.

